

door Free en Evert Jan Rieksen

De akoestiek is er niet zo best door een beetje achtergrondruis, maar verder is het de mooiste tango'vloer' die er bestaat. Niet in Zuid-Amerika gelegen maar op Ameland.

Eind januari waren mijn vrouw en ik met twee kinderen voor een korte vakantie op Ameland. Door de duinen wandelend kwamen wij bij het strand op het meest noordwestelijke deel van Ameland. Het strand is op deze plek honderden meters breed, wat een voor Hollandse begrippen ongekeende ruimtebeleving geeft in een eindeloos spel tussen zand, water, lucht, licht en het geluid van de wind en de branding.

's Zomers is het hier al niet druk, maar nu bij een temperatuur van 5 graden en met de naweën van een noordwesterstorm waren wij de enigen die het waagden de elementen te trotseren op dit noordelijkste deel van het koninkrijk Holland. Na enige tijd langs de vloedlijn tegen de wind ingekluund te hebben keken wij elkander aan en onder de begripvolle blikken van kinderen die zo langzamerhand wel iets van ons gewend zijn begonnen wij te dansen, zonder muziek, zonder publiek, vrij in de ruimte, op de melodie van de wind en de ritmes van de branding.

Figuren in het zand

Behalve de ongekeende ervaring van tango-dansen in winterjas, bivakmuts, rubberlaarzen en lange onderbroek bleken er fraaie figuren in het zand te ontstaan. Vooral de ocho's en media luna's creëerden dermate mooie figuraties dat de kinderen ons begonnen aan te moedigen tot meer. We dansten elke dag in vol wintertenuue enkele tango's, op de muziek van wind en branding, over die grote zandvloer. En de kinderen staarden telkenmale in nieuwe verwondering naar de vormen die ons dansen in het zand deed ontstaan. Overigens zijn ook in rubber laarzen op zand alle figuren mogelijk.

Ameland dus, goedkoper, niet zo warm en minstens zo bijzonder als Buenos Aires! Volgend jaar gaan we weer.